

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים המשתתפים בעמוד זה יזכה מדי שבוע ב־10 ל"י מתחלקים השבוע — דורות, סגל, ר"ג, ומשה קשטן, ת"א.

קרב פנים אל פנים

אתם מכירים את בניצי, זה שצריכים לומר לו שלום מרחוק מפני שאם נתנים לו יד או כמה עצמות מתפוקקות? ובכן, יום אחד ראו החברה את בניצי הגיבור בחדר האוכל, ועינו תבושה. החברה התמלאו חרדה, כי עוד לא קרה שבניצי יפגע, והפוגע לא ישכב חודש-חודשים בבית-חולים.

לבסוף מיהרה שאל את הפצוע. "תגידי, מה קרה?"

"לא כלום," השיב בניצי, "סתם התנגשתי עם טרקטור." ובחזק מלא הנאה הוסיף: "אבל חברה, הייתם צריכים לראות את הטרקטור!"

מאיר ג., תל-אביב

הערות-שוליים

המפלגות השונות מגלות אקטיביות רבה מסביב לעתון הרדיו...

...ראדיו-אקטיביות.

★ ★ ★

שרת החוץ גולדה מאיר רקדה הורה עם מנהיגי גאנה...

...נקווה שתצליח יותר בשיטה זאת מאשר המייג'ר הרוקד סזאה סאלם בפודאן.

★ ★ ★

ממשלת ארצות-הברית הלכה בעקבות ישראל, והנהיגה עבודות-דחק להקלת האבטלה...

...השלב הבא: בקשת מענק מישראל.

★ ★ ★

עיריית תל-אביב התלוננה על כי משרד החוץ אינו מכיר בתל-אביב...

...כנראה כתגובה על כך, שהדיפלומטים הגרים בתל-אביב אינם מכירים בירושלים כבירה.

ספר אסבתא!

עלייתו של עומר צמרת

יום אחד החליט איציק צימרמן להיות משורר. הוא שינה את שמו לעומר צמרת, התפטר מעבודתו ב"סולל בונה" וביזבו את כספו. הוא קרא שאי-אפשר להיות משורר גאוני מבלי לרעוב. יום אחרי שהוציא את הפרוסה האחרונה שלו הלך עומר צמרת ברחוב ולבו טוב עליו. הוא ידע שבעוד כמה שעות יתחיל לרעוב, ולכתוב שירים גאונים. אולם לפתע פגש את שרוליק מ"להקת הגח"ל". שמע איציק, זה עצום שאני פוגש אותך! קרא שרוליק, אמרו לי שהתחלת להיות משורר. אז אני צריך מיד ששה פזמונים בשביל התוכנית שלנו. עגבניה שחורה. מאתיים פזמונים. תביא לי אותם הערב, לכסית. עומר צמרת כתב ששה פזמונים, לקח את הפזמונים ומיהר לבזבז אותם. אין דבר, אמר עומר, הם ילכו, ואז אתחיל לרעוב ולכתוב שירים גאונים. יום לפני שהלך הפגוש האחרון, פגש עומר ברחוב את יחיאל פודלוביץ, מנהל להקת הגח"ל. הוא רש עשרה פזמונים במחיר 250 לירות, תוך עתמים. הפזמונים הפכו לשלאגרים ב"קול-ישראל". אחרי זה החליט עומר צמרת להתחבא, כדי שיוכל להתחיל סוף-סוף לרעוב. אולם מיושה שומבינסקי מלהקת השח"ל מצא אותו והפציר בו גורא לכתוב לו תריסר ב־500, תוך חצי שעה. עומר לקח את הכסף וכתב. הם נוגנו 30 פעם ביום ב"גליצה-ל". מאותו יום היה המצב אבוד. עומר ביזבו את כל הכסף על אגרות מפעל הפיס, וזכה בפרס הגדול של 30 אלף. הוא רצה לברוח מן הארץ, אבל תפסו אותו בשביל המגביה ולקחו אותו לסיור הרצאות באמריקה, כל הרצאה ב־אלף דולר. הוא חזר עם קאדילאק ופריגידיירה. לא היתה תוכנית ברדיו בלי שיריו, הארץ כתב שהוא מצד אחד משורר טוב, אם כי מצד שני לא כל כך, ובן-גוריון קרא שיר שלו ב"כנסת. הוא לא רעב אף פעם, ועד היום לא כתב אף שיר גאוני אחד.

בפנים שורת השיר

תחרות על חרוז אחד

מעשה בעלמה מגונדרת שהחליפה כל יום האדרת. אז אמר לה האיש: "לבושך רק מרגיש".

מסתבר שהאיש היה יכול לומר המון דברים. מהם כמה דברים שאני מסמיקה רק לחשוב עליהם. ובכן, אחרי הצנן זורה, הגה מה שנשאר: היו לפחות 20 קוראים שהתעלמו ממידת הרחמים, וקבעו: "עך כמה הינך מוכערת". מספר עוד יותר גדול הסכים לדעתו של יהושפט גבעון מירושלים: "מה כך אין שיש לאחרת".

שיא בפני עצמו קבע משה קשטן מרחוב דיונגוף 62, תל-אביב, שחיבר 36 תשובות שונות. בין השאר: "גב עתיים אינה הכינרת". המזכה אותו בחמש לירות, ו: "כי טעות לעולם חוזרת". אגב, גם שורה אחרונה זו עלתה במוחם של יותר מקורא אחד. הקורא יוסף דימנט מתל-אביב העדיף להתעלם מן הפתגם הידוע ומתחכם על טעם וריח. הוא אומר: "כמה טעם הנך מחוסרת".

יעקב צור מנוה-שאנן, חיפה, רואה את הבעיה מגונדרת גברית קטנונית: "איך כספי היקר את קוברת". ומאותה נקודת-מבט, דוקא מפי גשים (קנאיות, כנראה), עמליה צייקל, גם היא מנוה-שאנן: "לאן את בעלך את גר ררת". אורה כהן, תל-אביב: "כמה מרוויחה התופרת".

בחמש הלירות הנוספות זכתה דורות סגל מרחוב הגלגל 50, רמת-גן, העיר מרת בראש האסכולה הערסילאית. היא קובעת: "ערומה האמת וקודרת", ובמקרה שהרמוז אינו די ברור, הוסיפה תשובה שניה: "מה נכספת לחיות מעורמלת". אחריה צועדים בסך ה"רעיוני דן מרגלית מתל-אביב: "בל"

מחוסר מקום, אסתפק בהבאת עוד כמה תרומות. יחיאל ירון מנתבי ה"ה: "כל יום נקודה אחרת"; אבי סולקיס מרמת-החיל: "את איומה — אחליפך באחרת"; שלמה אגוני ממשק יגור: "שהינך הירועה כאחרת"; וגם: "כבריום ונבריום את סוחרת"; וראלה מנדלסון מתל-אביב, שאני מקהה שתטיק את המסקנה מדבריה: "להתחתן כדאי עם אחרת".

חאגרות

האוניברסיטה העברית

פעם נסע באוטובוס פרופסור טרנקל, מהאוניברסיטה העברית, שכנו של ה"פרופסור ביקש ממנו לסגור את החלון, כי קר בחוץ. ואם אסגור את החלון, יהיה חם בחוץ?" השיב הפרופסור.

★ ★ ★

סטודנטית הלומדת באוניברסיטה כמעט מאז הקמתה, מתוך תקווה למצוא חתן, נתבקשה למלא טופס רשמי, ובו פרטים על מצבה המשפחית. בצד המשבצות רווק, נשוי, אלמן, גרוש, רשמה במשבצת הריקה: "טרמפיסטית".

★ ★ ★

הימן, המרצה הראשי לטכנולוגיה ב"טכניון העברי, לתלמידיו: "האדם הוא החיה הצוחקת לפי ברגסון, אבל לדעתי הוא החיה המצחיקה — הסתכלו במרצה".

★ ★ ★

בנשף שנערך בירושלים, כאשר הוגרלה עוגת-קרב גדולה, קפץ לפתע אחד המשתתפים לקבל את העוגה. לאחר זמן קצר התברר שאינו מצליח למצוא את כרטיס ההגרלה, אף שהיה בטוח כי מספרו הוא הזוכה. הקונפרנסיה קרא לעברו בצחוק: "אתה בחודאי פרופסור... והוא צדק: זה היה פרופסור חירם פרי, המרצה לספרות ואיטלקית באוניברסיטה העברית.

לאחר שבכל זאת לא מצא את הכרטיס, ניתנה לו העוגה. הפרופסור רכש אז כרטיס שני, שם אותו בכיס מקטרנו לעיני הנוכחים, כדי שלא ישכח. כאשר זכה שנית בהגרלה, פרץ הקהל בצחוק — כי הפרופסור שוב שכח היכן הכרטיס, ולא מצאו עד שכה הנוכחים הוציאו לו אותו מכיס מקטרנו. בקיצור, כש הסתיים הנשף וכל המשתתפים הלכו הביתה, התברר כי הפרופסור שכח לקחת את העוגה.

חמשיריים

תלמידת-משפטים, שמה נורית, התנשקה במשרד עם פרקליט. אמרה היא: "אל נגזים כאן בדין ודברים — הן זאת רק התמחות מעשית!"

מעשה בגנבת, שמה טובה, שפרצה לכל בית ברובע. עת יצאה כבר בדימום הפכה את הפרימום ובער על ראשה אז הכובע.

טעות לעולם צודקת

העידוד שרוגוזין קיבר משר האוצר. (הארץ)

דויד בן-פורת, 19 הרג אותו לגמרי.

הסרט כתונת הלילה הירודה. (ידיעות אחרונות)

מרדכי דן, תל-אביב השפלת כבוד-האשה!

מפלגת אחדות העבודה — פועלי ציון / מחלת האברות. (לטרוב) אליק מג חיפה

מחלת הפה והקלפי.

יום הולדת הצבא האיום. (ידיעות אחרונות)

משה קשטן, תל-אביב מיסודו של איבאן האדום.

